

SITKEI HÍREK

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

XIII. évfolyam • 3. szám • 2015. szeptember

Így válik a kézműves művésszé, az anyag kinccsé

Építőipari technikusként kezdte munkásságát, de szerencsére engedett gyermekkori vágyainak, és a népművészetnek áldozta szabadidejét. Cikkünkben bemutatjuk községünk méltán elismert tagját, Varga Máriát, aki 2000 novemberében a Többek között nevű sitkei havilapban arra a kérdésre, hogy mikor és milyen díjakat kapott, csak ennyit vá-

szorítottam, ezért rajzsakkörbe is jártam. Amikor végeztem az iskolákkal, eldöntöttem, hogy szeretnék komolyan foglalkozni a hímzéssel.

Bementem a sárvári Művelődési Házba 1976-ban, és éppen akkor szerveződött újjá a szakkörünk. El is döntöttem, hogy szeretnék járni oda. Sárosi Sándor-né Pupp Ilona volt ekkor a szakkör vezetője, aki már az első munkáimat is elküldte kiállításra, és azért – meg kell valljam – kaptam mindig sorban a díjakat. Láthatott bennem valamit, mert engem jobban felkarolt, neki köszönhetően mehettem megyei továbbképzésekre is.

A Népművészet Ifjú Mestere pályázat eredményeképpen már az országos továbbképzések-

laszt: „Inkább úgy fogalmaznék, hogy mit nem kaptam még meg eddig: a Gránátalma-díjat.”

Büszkék lehetünk rá, hiszen 2010-ben már ezt az elismerést is kiérdemelte, valamint az ő kitartó munkájának, egyben szenvedélyének köszönhetően az idei évben településünk Népi Díszítőművészeti Szakköre újabb mérföldkőhöz érkezett el: megalakulásuk 35. évfordulóját ünnepeltük júniusban. Varga Marikát a 35 éves szakköréről, valamint 40 éve tartó munkásságáról kérdeztük.

– *Építőipari technikusként dolgozott. Hogy jött mégis az életébe ez a szenvedély?*

– Kisgyerekkoromtól fogva mindig varrtam. Édesanya szokott nekünk ruhát varrni, és én is mindig próbálgattam. Nem tanította senki, csak úgy magamtól rájöttem. Amikor gimnáziumba jártam, akkor ott tagja lettem a szakkörnek, ahol lehetett hímezni. A rajzolást is nagyon

re is meghívást kaptam, ahol az ember megismerheti az irányzatokat, egymástól tanulhatunk öltéstechnikát, tervezést, valamint azt, hogyan foglalmazzuk újra a régi mintakincset. Ellestem ezeket a tervezési fogásokat, és elég komolyan belevetettem magam. Saját magamnak mindig csak azt kiviteleztem, amit magam is terveztem. Ha kérdezik tőlem, nehéz-e varrni, mindig mondom, hogy varrni nem nehéz, az már csak a hab a tortán. Ha az ember eljut addig, hogy ki kell hímezni az anyagot, akkor az már tulajdonképpen készen van. Addig eljutni viszont nehéz – rengeteg munka van vele, míg az ember rátalál arra, amit szeretne, és ahogyan szeretné csinálni, majd azt meg is rajzolni, kiböködni, kiszurkálni, kinyomni.

– *Ön a Sitkei Népi Díszítőművészeti Szakkör alapító szakkörvezetője. Hogyan*
(Folytatás a 2. oldalon)

TARTALOM

- Így válik a kézműves művésszé, az anyag kinccsé 1–2. o.
- Önkormányzati hírek 3. o.
- Koncert a Kápolnáért 3. o.
- Ünneplés keretek közt került átadásra a megújult Kalapos-kút 4. o.
- A Kissitkei Ideiglenes Fogolytábor felújításának története 4–5. o.
- Celldömölk Városért Érdemérem kitüntetésben részesült Bruckner Roland 5. o.
- Szépkorú köszöntése 6. o.
- Nyugdíjas Klub kirándulása a Jeli Arborétumba 6. o.
- Köztünk élnek I. rész 7. o.
- Sitkei gyerekek az „Ikerfesztivál arca” cím nyertesei 7. o.
- Emlékeim a II. világháborúról II. rész 8. o.
- Az új kenyér ünnepe 9. o.
- Gyermeknapra vártuk a gyermekeket 9. o.
- Akikre büszkék vagyunk 10. o.
- Vulkanok rejtelmek V. 11. o.
- Egymás kezét fogva egy húron pendültünk 12. o.
- Szeretettel búcsúzunk a Horváth családtól 12. o.
- Sitkei lelkipásztorai VIII. 13. o.
- „Ha végre itt a nyár, és és meleg az idő...” 14. o.
- Hittan tábor 15. o.
- Hőség, jó hangulat – sportos és tréfás vetélkedők, finom ételek a fálunapon 15. o.
- Tekéseink továbbra is az NB III.-ban folytatják 16. o.
- Jól rajtolt labdarúgócsapatunk 16. o.

A szakkör tagjai körében Kutszegi István, a Vas Megyei Önkormányzat nyugalmazott kulturális főtanácsosa

Így válik a kézműves művészé, az anyag kinccsé

(Folytatás az 1. oldalról)

indult ez a kezdeményezés? Van olyan az asszonyok között, aki már az indulástól kezdve a mai napig aktív tag?

– 1980-ban kitaláltuk, hogy itt is legyen szakkör, Ica néni Sár-várról eljött az első alkalomra, hozott magával anyagot a sárvári szakkörből, hisz akkor nekem még nem volt elegendő mennyiségű mintám. Az asszonyok 20-25-en el is jöttek az első alkalomra, és leesett az álluk, mikor megmutattuk nekik az anyagokat. Akkoriban a kalocsainak volt nagy divatja, azt ismerték főként, de mi kijelentettük, hogy azt nem csinálunk, maximum ókalocsait. Inkább a nyugat-dunántúli mintakincs alapján szeretnünk volna hímezni. A következő alkalommal már csak úgy 10-en jöttek el, de ők csodálatosan dolgoztak. Közben persze sokan lemorzsolódtak, volt olyan év, amikor csak hárman-négyen jártak. Sajnos sokan el is távoztak közülünk.

Jelenleg 15 tagunk van, de elmondhatom, hogy az 1980-as induló társaságból 6-an még mindig aktív tagok: Donáthné Samu Zsuzsanna, Gaálné Kajtár Éva, Gőcze Józsefné, Kiss Miklósné, Pégán Józsefné és Szabó Imréné.

– Ha jól emlékszem, régen gyermekeknek is volt szakkör. Mi a helyzet most, mennyire fogékonyak a hímzésre a fiatalok?

– Igen, majd 10 évig működött a gyermekeknek a szakkör Sitkén, 1992–2001-ig, de megszűnt, mert már nem volt elegendő idejük rá, annyi mindennel el vannak foglalva. Azt gondolom, most is fogékonyak lennének rá, de a tanulás és persze a számítógép, telefon és az internet teljesen elveszi az idejüket.

– Melyik elismerés a legmegtisztelőbb az Ön számára? Ha lehetséges egyáltalán a választás, melyik áll szívéhez legközelebb?

– Az egyik legkedvesebb elismerésem a Népművészet Ifjú Mestere cím, melyet 1983-ban kaptam meg. A legnagyobb díj viszont, amiben részesülhettem, kétségtelenül a Gránátalma-díj volt, annál nincsen nagyobb. Ezt 5 éve kaptam meg, egy garbitúraért, ami egy faliszőnyegből, függönyből és egy abroszból állt. Ez teljes egészében a saját munkám volt, tervezéstől kezdve a megvalósításáig, minden. Úgy vélem, az előbbi elismerés az indulást, míg utóbbi munkám beérését szimbolizálja.

– Hogy ha már a szimbólumoknál tartunk, beavatna kicsit minket, kívülről, hogy milyen motívumokat használnak a hímzés során?

– A magyar népművészetet, így a hímzést is a szimbólumok és a jelképek rendszere, az egyszerű és világos szerkezet jellemzi. A közismert, kedvelt jelképek közé tartozik például a tulipán,

ami a leányt és a szív, ami a legényt jeleníti meg. Az sem mindegy, hogy hol és hogyan jelennek meg, hiszen ha jegyajándékon együtt vannak ábrázolva, akkor szerelmi üzenetet hordoznak, a szerelmi varázslás sikerét biztosítják. A tulipán ugyanakkor az életfa-ábrázolás részeként is megjelenhet (például lepedővégen, kazettás templommennyezeten), az életfa pedig a Boldogasszonyt jelképezi. A tulipán az életfa csúcsán nyílik – ez esetben már nem szerelmi üzenetet közvetít, hanem a női teremtő erőt, az élet folyamatosságát, az örök megújulást jelképezi. Az almának ugyanígy kettős a jelentése: Éva kezében a bűnbeesést, Mária kezében a megváltást testesíti meg. A gránátalma viszont már a termékenység szimbóluma.

Az én legkedvesebb motívumaim a gránátalma és az akan-tusz levél, legjobban pedig a nyugat-dunántúli vagdalásos hímzést szeretem.

– Napjainkban hol tekinthetjük meg a munkáit?

– Augusztus 20-án nyílt meg Budapesten a Várkert Bazárban „Örökség és újítás – Kortárs magyar kézműves remek” címmel egy kiállítás, ahol megtekinthetők a munkáim egészen november 22-ig. Október 29-én pedig megnyílik a XVI. Országos Népművészeti Kiállítás a Néprajzi Múzeumban, ahol szintén képviseltem magam.

– Szoktak a szakkör tagjaival közösen kisebb-nagyobb utazásokat szervezni?

– Igen, régebben sokszor voltunk. Ezekon a szakmai utakon mindig valamilyen népművészeti kiállítást nézünk meg ilyenkor, és mellé csatolunk plusz programokat. Sok helyen jártunk már, csak hogy néhányat említsek: Veszprém, Mezőkövesd,

(Folytatás a 3. oldalon)

A 35 éves Sitkei Díszítőművészeti Szakkör jubileumi ünnepségét és kiállítását Kutszegi Istvánt a Vas Megyei Önkormányzat nyugalmazott kulturális főtanácsosa nyitotta meg.

A jubiláló szakkör tagjait az önkormányzat nevében Morgós István, községünk polgármestere köszöntötte egy-egy szál virággal, megköszönve azt a fáradtságos munkát, mellyel Varga Mária és a szakkör tagjai hozzájárultak a kiállítás megvalósulásához. A szakkör vezetője Varga Mária, tagjai Árvai Józsefné, Bruckner Jenőné, Donáthné Samu Zsuzsanna, Farkas Sándorné, Gaálné Kajtár Éva, Gazdagné Papp Anikó, Gőcze Józsefné, Kiss Miklósné, Kocsi Károlyné, Németh Margit, Pégán Józsefné, Sarlós Attiláné, Szabó Imréné, Vass Lajosné és Babics Józsefné.

A Népi Díszítőművészeti Szakkört jubileumuk alkalmából Ágh Péter országgyűlési képviselő is köszöntötte.

Majd a társszervezetek is felköszöntötték a jubiláló csoport tagjait, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület nevében Martonfalvi Miklós és Gróf Gusztávné, a Sitkei Citerazeneke nevében Gróf Gusztáv és Gróf László gratulált, a Nyugdíjas Klub jókívánságait pedig Borbély László és Bokor Lajosné hozta el.

Az ünnepi műsorban fellépett Kiss Miriam, Vass Bernadett és a Sitkei Citerazeneke. Az est végén a falu májusfája is kidöntésre került, melyhez Jenei András harmonikaszóval adta meg a kellő hangulatot.

A jubileumi kiállítás anyagából

(Folytatás a 2. oldalról)

Eger, Hollókő, Győr, Budapesten és Zalaegerszegen több alkalommal is.

Ma már kevésbé jellemző, nem sok idő jut sajnos a kimozdulásra, de éppen most tervezünk egy újabb utazást. Az imént említett országos kiállítást tekintjük meg október 29-én, és közben néhány programot is beiktatunk.

– A szakkör több tagjával is volt már szerencsém interjút készíteni, és bár a téma mindig más volt, óhatatlanul is előkerült a szó a hímzésről. Büszkén mutatták meg nekem a szebbnél szebb abroszokat, díszpárnákat, faliszőnyegeket. Mit jelent ez az Ön számára?

– Az a legfontosabb, hogy az asszonyok is szeressenek dolgozni, és hogy legyen rá idejük. Ehhez a 35 évhez a szvenvedély mellett az ő kitartásuk is kellett. Az ember akkor örül, ha látja, hogy jól érzik magukat, főként ha valami készül is közben.

– Mit adott Önnek a népművészet?

– A magyar hagyományok, a Kárpát-medence népi hímzéseinek megismerését, újrafogalmazását, átörökítését, kiállításokat. A szakmai elismerésen túl sok-sok ember barátságát, egyben ismertséget és társadalmi megbecsülést is.

Kutszegi István a 35. jubileumi ünnepségen Aquinói Szent Tamás szavait idézte: „Aki kézzel dolgozik, az kézműves, aki kézzel és ésszel, az mester, aki kézzel, ésszel és szívvel, az művész”. Bátran mondhatom, Varga Marikával szemben ülve egy igazi művésszel készíthettem interjút. Reméljük, még sokáig tud alkotni, és kívánjuk neki, hogy továbbra is legyen ereje ismereteit átörökíteni közösségünknek.

Gratulálunk eddigi munkásságához, és köszönjük, hogy a népművészet kincseivel megajándékozta kis településünket.

Czupor Szilvia

Önkormányzati hírek

Sitke Község Önkormányzata Képviselő-testülete rendkívüli ülés keretei között döntött arról, hogy pályázatot nyújt be orvosi rendelő felújítására, valamint belterületi utak burkolatának felújítására és aszfaltozására. A képviselő-testület megalkotta a közművelődésről szóló önkormányzati rendeletet, mivel a régi rendelet már nem aktuális, ésszerűbb volt egy új rendelet megalkotása. Sitke Község Önkormányzata Képviselő-testülete a 2015. évi költségvetésében rendkívüli települési tanévkezdési támogatásra összesen 341700 Ft összegű előirányzatot biztosított. 2015. évben általános, illetve középiskolai tanulmányokat folytató gyermekek esetében (összesen 35 fő) jogosultanként 6700 Ft összegű rendkívüli települési tanévkezdési támogatás került megállapításra. Az adóssághozkiosztási törvényben nem részesülő települési önkormányzatok fejlesztéseinek támogatására lakosság-szám alapján Sitke Község Önkormányzata a pályázaton 10 millió Ft vissza nem térítendő támogatást igényelhet, melyet a Zrínyi utca burkolatának felújítására szeretne fordítani. A képviselő-testület a gáz közműhálózatra csatlakozók részére lakóegységenként a gáz-közműfejlesztési hozzájárulást 2015. szeptember 1-től 2015. november 30-ig 150000 Ft-ban állapítja meg, sitkei állandó lakhellyel rendelkezők részére további 50000 Ft kedvezményt biztosít.

Marsits Judit

Koncert a Kápolnáért

1986 augusztusának végén felragyogott a nap a Hercs-hegy oldalában, s a szervezők munkájának gyümölcseként létrejött az első rockkoncert, ahol legendás együttesek – Lord, Kormorán, Deák Bill Gyula és a Korál – léptek fel. Annak ellenére, hogy ez volt az első alkalom, az együttesek az est végére 2000 fős nézőközönség előtt léptek fel.

S most, 29 évvel később, augusztus utolsó szombatján a nap sugarai csodálatos fényben világították meg a Kápolnát, mint egy jelként mutatva, hogy kellemes délután vár ráink kedvenc rockegyütteseink, családunk és barátaink társaságában.

A koncertsorozatot kora délután a PNR Band nyitotta meg, utánuk szerény közönség előtt a Pandorra és a Maxisun mutatta be repertoárját. 17 órai kezdettel a 40 éves Piramis együttest láthattuk a színpadon. Majd őket követte az Örökség, akik a naplementében már nagyobb tömeg előtt zenéltek. 20 órától a Lord csapott a húrok közé, akik fergeteges koncerttel kápráztatták el ismételt a közönséget. Koncertjüket a „Lord himnusszal”, Vándor című dalukkal zárták.

Az együttest a Road követte, akik idén első alkalommal kaptak meghívást a sitkei rockkoncertre. Az estet a Hooligans zárta, előadását látványos technikai elemekkel megfűszerezve.

A 2015-ös sitkei rockkoncertre közel 5000 néző látogatott el. A színpad megvilágítása a mai modern stíuselemeket tükrözte. Az idei év volt az első, hogy a közönség a koncertet kivetítőn keresztül is nézhette, így a távolabbi helyekről is jól láthatók voltak a ellépések.

A sitkei rockfesztivál egy nemes célért, a Kálvária kápolna megsegítéséért jött létre.

Sitke és a rockfesztivál szeretete apáról fiúra száll. Családok, baráti társaságok, helyi lakosok minden év augusztus utolsó hétvégéjén izgalommal telve gyűlnek össze, s várják, hogy felcsendüljön újra a rock.

Idézet Kozma Gábor és Benkő Sándor Sitke mindhalálig című könyvéből:

„Hiszen Sitke az élet egyik nagy kalandja. Mindhalálig.”

Köszönet a szervezőknek, technikusoknak, s mindazoknak, akik valamilyen formában hozzájárultak a 29. rockfesztivál sikeres lebonyolításához.

Vass Bernadett

A közönség még a Hooligans alatt is tombolt

Ünnepélyes keretek közt került átadásra a megújult Kalapos-kút

A kissitkei Kalapos-kút átadására 2015. június 21-én került sor. Az avatásnak sok résztvevője volt. A cserkészcsapat, valamint a gércei plébánia Panágia Kórusa énekeivel emelték az ünnepi hangulatot. Kiskós Ferenc és Ágh Péter ünnepi beszédet tartott. A felújítás összefogás és kemény munka által jöhetett létre, ami példaként szolgál a környék településeinek. Nem csak a fronton elesettek emlékhelye, hanem családjaiké és szeretteiké is, akik szintén sokat szenvedtek és nélkülöztek a háború következtében. A kút Berta Tibor, a Katolikus Tábori Püspökség általános helynöke által megszentelésre került. A neves nap alkalmából platánfacsemete ültetése is a program

A kiszáradt platánfa helyébe Ágh Péter országgyűlési képviselő, Morgós István polgármester és Geszti Judit, a kút tervezőjének unokája közösen ültettek újat

Dr. Kondora Bálint nyitotta meg a művelődési házban az időszaki kiállítást

része volt, melyet Geszti Judit, a kút tervezőjének unokája, Ágh Péter országgyűlési képviselő és Morgós István, Sitke község polgármestere közösen ültettek el. Az ünnepséget a Szózat elnéklése, valamint Futó-Kovács Szandra trombitaművész előadása zárta. A megjelent érdeklődők a művelődési házban egy kiállítás megnyitóján is részt vehettek. A kiállítás bemutatója Cebula Anna, az átadója pedig Dr. Kondora Bálint, a Vas Megyei Közgyűlés alelnöke volt. Az érdeklődők megcsodálhatták Zombory-Moldován Béla fogolytáborban készített grafikáit, a táborban készült használati tárgyakat, valamint Burka Zoltán által gyűjtött háborús relikviákat. A kiállításon a Sitkei Cite-rozenekar katonadalokat énekelt.

Kovács Krisztián

A Kissitkei Ideiglenes Fogolytábor felújításának története

A Kissitkei Ideiglenes Fogolytáborról – mint oly sokan a környéken – én sem tudtam, egészen 2015 januárjáig.

Hadisírgondozással, háborús emlékhelyek kutatásával, Vas megye területén egykor történt hadieseményekkel már több éve foglalkozom a 350. számú Szent Márton Cserkészcsapat tagjaival együtt.

Az elmúlt időszakban egy országosan is példaértékű összefogás jött létre Vas megyében: a „Nagyapáink háborúi” emlékező sorozat.

Ennek az összefogásnak együttműködő partnere a Vas Megyei Temetkezési Kft., a Visegrádi Szent György Lovagrend és a 11. Katonai Igazgatási és Érdekvédelmi Iroda, valamint a szombathelyi Szent Márton Plébánia. Tagjaink között történészek is vannak, akik segítik a kutatómunkát.

Ezen együttműködést ismerve hívta fel figyelmemet Tóth Róbert történész-muzeológus a Sitke határában található hadifogolytáborra.

Kissitkei Ideiglenes Fogolytábor története:

Az 1915 tavaszán ideiglenes jelleggel létrehozott hadifogolytábor Kissitke határában található Kocsok dűlőben volt. Földkunyhókban és sátrakban laktak a foglyok, akik nagy része orosz, illetve szerb nemzetiségű volt. A fogolytábor ör-

személyzetét a Kurcon majorban, míg a tiszteket a kastélyban szállásolták el. A táborban élő hadifoglyok között több esetben a kolera- és tifuszi járvány okozott tömeges megbetegedést, sokan közülük bele is haltak. A rossz higiénés állapotok miatt Piskacek Wenczel ezredes rendelte el 1915 júniusában, hogy a Kurcon forrást tisztítsák ki a foglyok, és szivattyújuk segítségével a forrás vizét kádakba eresszék, ahonnan a hadifoglyok hordhatták vödörökben az ivóvizet.

A kissitkei hadifogolytábor lakói építették az Ostffyasszonyfa határában létesült hadifogolytábor, mely alkalmassá vált 40-50000 személy elhelyezésére. (Ez volt az Osztrák–Magyar Monarchia legnagyobb hadifogolytábora.)

A dán és orosz Vöröskereszt erélyes tiltakozásának eredményeként 1916 tavaszán a Kissitkei Ideiglenes Fogolytábor felszámolták, a foglyokat az Ostffyasszonyfai Fogolytáborban helyezték el.

A tábor felszámolása után a Kocsok dűlőben épített néhány fa barakkot elbontották, és csak a forrás fölé épített kút maradt.

A Kurcon forrás feletti kút, melyet a környékeliek „Kalapos-kútnak” ismernek, Zombory-Moldován Béla főhadnagy, festőművész tervezte.

(Folytatás az 5. oldalon)

A Kissitkei Ideiglenes Fogolytábor felújításának története

Sok-sok évig a forrás feletti kút állaga nem romlott, azt mondják, hogy Felsőbüki Nagy György is a forrásból hozatta magának a vizet.

Az 1950-es évektől, amikor a „Múltat végképp eltörölni!” jelmonddal igyekeztek az emberek emlékezetét is manipulálni, a kút sorsa is rosszabbra fordult. Sokan emlékeztek a környéken élők közül, hogy a 60-as évekig még megvolt a kút oldalán a vésett felirat, majd mikor a kút kifolyóját betonlapokkal lefedték, környezetét alakították a termelőszövetkezet megbízásából, akkor a kút díszai is nyomtalanul eltűntek.

Ezen történelmi áttekintés után fogalmazódott meg több esetben, hogy civil összefogással kellene a kút felújítani, különösen, hogy a nagy háború centenáriuma van. Illetve nem is oly régen Zombory-Moldován Béla leszármazottai is kutatómunkájuk által eljutottak Sitkére, ahol megtalálták a már éppen, hogy rossz állapotban lévő „Kalapos-kutat”.

Miután többszöri kezdeményezés sem jutott eredményre, magam is megtekintettem 2014 februárjában a kútát, majd szakembereket kértem fel, hogy a szükséges felújítási munkákat mérjék fel, illetve a várható költségeket is adják meg.

A helyszíni bejárás után, a beszámolót kézbe kapva az ismert közösségi oldalon közzé tettem a terepbejárásról készült fényképeket és egy fekete-fehér képet, mely még a kút „fénykorában” készült.

A Magyar Honvédség Társadalmi Kapcsolatok és Háborús Kegyeleti Főosztállyal munkakapcsolatban van a cserkészcsapat, s az évi soron következő munkaértekezlet 2015. március 4-én volt, ahol Kiss Balázs főhadnagy tájékoztatót, hogy amennyiben pályázatot nyújt be Sitke Község Önkormányzata, abban az esetben pénzzel támogatják a kút felújítását.

Ezen hírrel kerestem meg Morgós István polgármester urat, aki a kezdeményezés mellé állt, és a pályázatot benyújtotta.

2015 áprilisától az események felgyorsultak. A tervező-szervező munkát felváltotta a konkrét cselekvési program.

Elsősorban a terület megtisztítása volt a feladat, melyben Gaál József alpolgármester vállalt nagy részt erőgépe segítségével.

Következő munkafolyamat volt a kút kupolájából a hiányzó téglák pótlása, a szerkezet megerősítése, a kút vakolása, színeztése, illetve a forrás medrének tisztítása.

A munkálatok – tekintettel arra, hogy a szakmai munka is társadalmi összefogás eredménye volt – csakis hétvégén zajlottak.

A kút medrének tisztításához a munka szervezését Burka Zoltán helytörténeti kutató vállalta önkéntesek segítségével.

A kutat Bogdán Péter és Bodorkós Gábor szabadidejükben, társadalmi munkában újítták fel. Itt kell megemlítenem,

A falunapon a Kalapos-kúthoz érkezők egy csoportja

hogy a fogolytábor kútjának felújítását végzők a büntetés-végrehajtás hivatásos állományához tartoznak.

A Vas Megyei Temetkezési Kft. látta el a felújítási folyamat szakmai felügyeletét. Kiskós Ferenc igazgató úr folyamatosan tájékozódott a munkálatokról, illetve elkészítette a vésett-faragott díszes köveket a régiek pótlásaként.

A Kurcon major jelenlegi tulajdonosa, Lengyel István is sok esetben gépekkel, szerszámokkal, nyersanyagokkal segítette a felújítási folyamatot.

A felújítási és tereprendezési munkálatok után immár egy emlékhely alakult ki, ahol a platánfák alatt háromnyelvű információs tábla mutatja be a fogolytábor és a kút történetét, valamint a padok a pihenést szolgálják. A 834-es számú műút mellett elhelyezett információs tábla és a kéktúra jelzései segítik a pihenni, emlékezni vágyókat, hogy az emlékhelyet megtalálják.

Fülöp András

Celldömölk Városért Érdemérem kitüntetésben részesült Bruckner Roland

Bruckner Roland 18 éve tagja a Soltis Lajos Színháznak, melynek ez évi, 35. születésnapjára ünnepségén elnyerte a „pótolhatatlan munkatárs” kitüntető címet. S valóban pótolhatatlan, hiszen színész, technikus,

sofőr, raktáros, díszletépítő és jelmeztáros is egy személyben. Tapasztalt színész és nagyszerű színházi ember. Világítástechnikus

képzettségét a Színház- és Filmművészeti Egyetemen szerezte. Számos emlékeztető szerepben láthatta a közönség a színpadon. A társulat Soltis Lajos által rendezett, nemzetközi hírnevet is hozó első előadásában, a Borban éppúgy emlékeztető alakított, mint a most is műsorban lévő Láthatatlan apuka Apaci szerepében. Az előadásokon színészi eszköztárának legjavát adva, rezdüléseivel emlékeztető alakításokat nyújtva tár fel emberi sorsokat a nézők számára.

Állami ünnepünk, augusztus 20-a alkalmából Celldömölkért elkötelezettséggel végzett kimagasló szakmai és közéleti tevékenysége elismeréseként Celldömölk Városért Érdemérem kitüntetésben részesült.

Kitüntetéséhez gratulálunk.

Szépkorú köszöntése

Kiss Imréné, Sári néni népes családja körében ünnepelte 90. születésnapját. Az ünnepeltet önkormányzatunk nevében Morgós István polgármester és Sebesiné Fider Rozália képviselőasszony köszöntötte.

Sári néni életéről lánya, Kiss Sarolta jegyezte le a következőket:

Kiss Imréné, szül.: Szigethy Sarolta Sitkén született 1925. július 10-én.

A gyermek- és ifjúkori éveket a sok-sok költözködés jellemezte, amit az uradalmi viszonyok, a természeti csapások és a háborús események idéztek elő.

Az apa, Szigethy László előbb az uraság erdőse, majd később a Sárvári Erdészet erdőse volt.

Az anya, Matild néni pedig a háztartásban dolgozott: művelte a kertet, a szőlőt, állatokat mindig tartott, nevelte a két gyermeket.

Sári néni életében a nagy változást a szerelem hozta. 1948-ban kötött házasságot Kiss Imrével. A következő évben pedig közösen a szülőkkel belekezdtek a Vadkert utca első házának építésébe, ahova 1953-ban költöztek. Időközben a férj Kiss Imre is – több különféle foglalkozás után – erdész lett.

Amikor Szigethy László nyugdíjba vonult 1961-ben, Sári néni és Imre bácsi költözött a helyére az ostffyasszonyfai erdészházba. Egyszerűen csak helyet cseréltek, és ott töltötték életük talán legszebb 23 évét.

Amikor visszajöttek 1984-ben a sitkei, Vadkert utcai házba, megkezdődtek a szép, aktív nyugdíjas évek. Szorgalmasan dolgoztak a ház körül, jártak a szőlőbe, apró állatokat tartottak. Most már az unokákkal foglalkoztak a nyári szünetekben.

Részt vettek a nyugdíjas klub szinte valamennyi rendezvé-

Kiss Imréné szeretett családja körében

nyén. Sári néni és Imre bácsi áldozatos munkával, becsülettel, összetartó szeretetben nevelt fel négy gyereket: Róza, Imre, Sarolta és Lajos valamennyien Sárváron laknak, ugyanúgy, ahogy a négy unoka és a négy dédunoka is.

A köztisztelőben álló Imre bácsi, a szeretett férj 1998-ban meghalt. Még megérhette házasságkötésük 50. évfordulóját.

Sári néni azóta egyedül, de nem magányosan él. A gyerekek és az unokák rendszeresen jönnek, segítenek mindenben.

90 évesen az egészséggel már időnként baj van, de nem szabad elkeseredni. Minden nap dolgozni kell egy keveset, olvasni, keresztrejtvényt fejteni.

A tavasz, a nyár még könnyebb, csak a tél ne lenne olyan hosszú...

Nyugdíjas Klub kirándulása a Jeli Arborétumba

Március 5-én 9 órakor indultunk a falu buszával.

Mikor odaértünk, nagy meglepetés ért bennünket, mivel

A Nyugdíjas Klub tagjai a Jeli Arborétumban

ezen a napon 11 órakor évadnyitó rendezvényen adták át a Gróf Ambrózy-Migazzi Istvánról elnevezett kilátót. Tanúi lehettünk a messze földön híres Jeli varázskertben nyíló tengerinyi rododendron mesébe illő virágzásának. A csodálatos virágok, bokrok ezernyi színben pompáztak.

Egy óra sétálás után értünk a kilátóhoz. Vadászkiértősek adták hírül az avatás kezdetét. Majd verssel, énekkel készültek az iskolások. Beszédet mondott Fazekas Sándor földművelési miniszter. A kilátót Horváth István plébános áldotta meg. A végén, aki akart, felmehetett a 20 méter magas kilátóra. Ezt követően visszaindultunk a hűvös erdőbe, szívtuk a virágok illatát. A bejáráshoz érve nagy sátorban terített asztalok vártak mindenkit. Finom vadpörköltet kaptunk ebédre. Miután az erdészek tangóharmonikáját hallgattuk, mi is dalra fakadtunk. Borbély László, klubunk vezetőjének ötletét elfogadva megnéztük a sírkertet, ami érdekes és csodaszép volt. Majd hazafelé indultunk. Sárváron még fagyiztunk egyet.

Kellemesen elfáradtunk, élményekkel gazdagon értünk haza.

Pénzes Imréné

Köztünk élnek I. rész

Most induló sorozatunkban olyan embereket szeretnénk bemutatni, akik ugyan nem sitkei lakosok, de nagyon sok időt töltenek kis falunkban, mert jól érzik nálunk magukat. Elsőként Szeleiné Tárczy Juliannától és férjétől, Szelei Jánostól tudhatjuk meg, hogy kerültek kapcsolatba Sitkével, s hogy jól érzik-e magukat nálunk.

A munkácsi magyarság tartópillére volt a Tárczy család, akik bizonyítottan az 1600-as évek óta a kárpátaljai kisváros lakói voltak.

Szelei János és Szeleiné Tárczy Julianna a mennnyországbán érzik magukat Hercseg hegyen

Magyarságukat sem a cseh, sem a szovjet megszállás alatt nem adták fel, annak ellenére sem, hogy a nemzeti hovatartozásuk felvállalása miatt Gulag várta őket, s több mint a fele az elcipelteknek odaveszett.

Az örökölt Tárczy vagyont, szőlőt, termőföldet, erdőt szeretettel gondozták az ősök az államosításig.

Az édesapám által épített borház és a mély pince is ily módon veszélybe került, amit csak úgy tudott megmenteni, hogy a borházba háromgyerekes családot költöztetett, a pince részbe pedig állami gyümölcsfeldolgozó üzemet létesített, élén egy jóindulatú orosz igazgatóval. Sikeres volt a tevékenységük, s a Szovjetunió számos területére importálták a bort.

Magam az udvarunk végében kialakított konyhakertben dolgoztatván éreztem meg a föld szeretetét és az örömet a növények gondozásában. Ennek hiányától későbbiekben nagyon szenvedtem, mikor Pestre házassodtam. Ami két testvéremet illeti, ők Vas megyében találtak új otthonra. Érthető módon édesapám halála után borászati felszereléseit a közeli Hercseg hegyére helyezték át, ezzel is lehetővé téve a borgazdálkodás családi hagyományának megőrzését. A hegy tetején állva első látásra beleszerettünk az élénk táruló tájba: a vadregényes területbe, az erdő fáiba és gazdag élővilágába. A harminc évig parlagon hagyott gazzal, fákkal, szőlőindákkal benőtt területünket az összetartó, lelkes rokonság újra művelhetővé tette, s azóta is nagy gonddal kezeli.

Én és férjem uram, aki mellesleg a Vas megyei Iváncon látta meg a napvilágot, munkás éveink legnagyobb részét Budapest betonrengetegében kényszerültünk megélni. A mai napig örömmel tölt el bennünket a földdel való személyes viszony, valamint a sitkeiekkel és a Hercseg hegy gazdáival kialakított baráti kapcsolat. Szívünkbe zártuk Sitke faluját, amely olyan, mint egy ékszerdoboz, és a lakói szeretetre méltó emberek. Külön öröm forrása szeretett puli kutyánk, Zserbó jelenléte, és egyben János férjem nélkülözhetetlen társa, a kutyabarát szomszédok szíves látogatója.

Egy természetkedvelő nyugdíjas számára ez maga a mennyország!

Sitkei gyerekek az „Ikerfesztivál arca” cím nyertesei

Ágfalván immár kilencedik alkalommal rendezték meg a nagy sikerű Ikerfesztivált. Az egész napos rendezvényen rengeteg program várta a résztvevőket, volt többek közt játékos

foglalkozás, arcfestés, lovaglási lehetőség, ugrálóvár és persze kirakodóvásár is.

A hagyományokat is őrizve megtartották a Jövő év ikerarca versenyt is, melyre negyvenkilenc ikerpár nevezett. A községünkben élő Vass Krisztián és felesége, Erika gyermekeikkel már tavaly is részt vettek a találkozón. Idén úgy döntöttek, hogy ők is neveznek a versenyre. A két-két ikerpár külön-külön ment fel a színpadra, ám miután kiderült, hogy testvérek, s ráadásul egy napon van mind a négy gyermek születésnapja, a zsűri úgy döntött, hogy a négy gyermeket együtt hirdeti ki győztesnek. Így a X. jubileumi Ikerfesztivál arca Vass Balázs, Vass Violetta, Vass Iringó Sára és Vass Rebeka Dóra lett. Ez azt jelenti, hogy a fesztivállal kapcsolatban kiadásra kerülő emléklapokon, meghívókon, honlapon egy évig az Ő arcuk lesz látható.

Gratulálunk a győzteseknek.

A szerkesztőség

Emlékeim a II. világháborúról

II. rész

Gyerekek vonulnak az utcán, Budapestről érkeztek. Itt is, ott is kapu nyílik, befogadnak egy-két szomorú arcú fiút, lányt. Mi nem tehetjük, már sokan voltunk. Porolecki Béla, Polonyi Magda neve jut eszembe. Sokáig élt bennem egy kislány neve, úgy emlékszem, ő meghalt. Operhál Nusi többet tudhat erről, úgy rémlik, Ágnes néni is befogadó volt.

1944 márciusában újra teherautók hangja hallatszott. Idegen nyelven beszéltek. Gépészmérnök nagybátyám jelezte, németek jöttek. Ki a szobából! Ezúttal a németek szálláshelye lett. Már megszoktuk a zsúfoltságot. Akinek nem jutott hely a lakásban, a pajtában aludt. Feri bácsiék szobája – ha beszélni tudna! Az egy igazi történelem lenne. A civil életben bolt volt, utána elvették a nyilasok. Az ottfelejtett, szalmával letakart cégtáblán aludtak a magyar katonák. Váltották őket a németek, majd az oroszok. De ha szabad volt, ott jártam rövid ideig iskolába is. Kettő tanítónő jött Ukrajnából. Ők foglalkoztak velünk. Takács Magduséknál, Udvardiéknál laktak.

1944 karácsonyán magyar katonák családja lakott nálunk. Szigetiék, Stolczék. Tőlük került a borókafenyő alá a baba moksás készlet cédulával: Ez meg a kilenc éves Etelkéé. Volt még zsákanyag felsővel, csuhéból font talppal papucs is. Boldog voltam. A készlet túlélte a háborút, pedig az oroszok bőrdömmel együtt ellopták. A hét éves Lajos visszaszerezte, mert nagyon sírtam. Hiányosan, de még őrzöm.

Hallom a tv-ben, ma is sokan éheznek. Mi lett volna veletek a 44-50-es években? Pedig mi termeltünk, ismertük a kapát, kaszát, de a termést elvették. Talán napjainkban is fakanalat kellene fogni a cigaretta helyett. Ital lehetne a hársfa, bodza, apróbojtorján teája. A sokféle hagyma, gyógynövény szinte semmibe sem kerül. Linka Margit, tudom, sok természetes dolognak a tudója. Isten nemcsak megteremtette az embert, de gondoskodott fűről,

fáról, ásványról, ami életben tart. Hát bizony, jól elkalandoztam, s talán el is tévedtem az emlékezés útján.

De újra szól a sziréna. Mi, gyerekek a bunkerban várjuk, a felnőttek a ház falához simulva várják a jelenést. Nagy magasságból félelmetes bűgő hang hallatszik. Sok-sok bombázó gép jelenik meg, csillogók, fecske nagyságúak. Amerikai gépek Angliában töltkezve Budapestre tartanak halált osztani embernek, városnak. Csendesen zokogunk. Nem szabad mozgó célpontnak sem látszani, hiszen alacsonyan a fejünk felett húz el egy német messersmith. Terepszemlét tart, de volt, amikor támadást indítottak. Ilyenkor egy-egy gép leesett. Ez történt, amikor a Hercsegen voltam. Láttam, ahogy Celldömölk irányában lezuhant egy gép, potyogtak az ejtőernyősök, egy fényes, fekete pontnak látszottak. Mászor ismét a Hercsegen voltam a hét éves unokatestvéremmel. Teheneket őriztünk. Fejünk felett égő gép húzott el. Hirtelen hatalmas robbanást hallottunk, fekete füst gomolygott. Úgy gondoltam, az Újhegyen esett le. Lajos eltűnt, hazaszaladt, én miután az állatokat az istállóba hajtottam, megláttam Vass Jósikát kapával a kezében. Kiabáltam, hogy várjon meg, hadd legyenek az útítarsa. A postaúton átkelve láttuk, messzebb van a lezuhant gép, amely az erdőn az urasági tehenek közé zuhant. Jósika továbbment, én az Újhegyen lakó Vargáékhoz szaladtam be. Persze csak a Varga Lajos és a Tóni nagymamája volt ott. Örült a felbukkanásomnak, így már ketten remegtünk a félelemtől. A délutáni órákban megláttam egy takarulót, gabonakévével megrakott szekeret a postaúton. Elkészöntem a nénitől, a szekér után szaladtam, hogy védelmében a faluba jussak. Ott-hon örültek nekem, hiszen közben már kapával, vellával felfegyverkezve néhányan a keresésemre indultak. Már azt hitték, hogy valamelyik kőfejtő gödörbe estem.

Folytatás köv.

Cseszko Józsefné

Háborús emlék

Negyvenkettőben születtem.
Pesten még a béke honolt.
Távoli orosz sztyeppéken,
már katonák teste bomlott.

Az utcán kimúlt ló hevert.
Meg kellett várni az estét.
Emberek, mint a keselyűk,
szétszabdalták sovány testét.

Sírva álltunk ott a parton.
Sebeít nyaldosta a Duna.
Úgy éreztük ottan sokan,
nagyon messze lett most Buda.

Hazatértünk nagyszülőkhöz,
a Vas megyei Sítkére.
A front ugyan itten is járt,
mi megmaradtunk végtére.

Még nem voltam három éves,
elkezdődött Pest ostroma.
Vijjogó sziréna hangban
romba dőlt ezrek otthona.

Szekérhúzó szorgalmas társ,
míg élt, féltében nyerített.
Az éhező embereken
még holtában is segített.

Pontonhidat építettek.
A nagy folyó játszott vele.
El szerettem volna futni,
Anyám hívott, ne félj, gyere.

De meghalt az Édesapám.
Mi eljöttünk, Ő ott maradt.
Budapestnek ostrománál
bombázott ház rászakadt.

Pince volt a menedék.
Patkányok sötét lakálya.
Csak ritkán nyílt az ajtó
fényt adó bűnös világra.

Bombák után tankok jöttek,
s jött velük a borzalom.
Emberi aljasság ellen
a pince sem volt oltalom.

Felkapott erős karjával,
vívni kellett velem harcot.
Sírva szorítottam nyakát,
míg elértek a budai partot!

Ezen verssel tisztelgek én
rá és sok-sok elpusztultra.
Az Istentől kérelmezem,
háború ne legyen újra.

Több száz bomba becsapódott.
Velünk lakott a félelem.
A bajunkat még tetézte,
alig volt víz és élelem.

Anyám szólított, menni kell!
El kellett jutnunk Budára.
De gyönyörű hídjainkat
lerombolták a Dunába!

Délből még indult vonat.
A tetején is emberek.
A vagonok belsejében
zsúfolva volt asszony, gyerek.

A vers Budapest ostromának
és Apám halálának közelgő 60.
évfordulójára íródott.

Írta: Linka Sándor
Szombathely, 2004. június 5.

Az új kenyér ünnepe

Augusztus 20-a nemcsak a honalapítás, hanem az új kenyér ünnepe is. Annak a kenyérnek (régiek szerint az életnek), amelynek ebben a mai, modern időben egyre kevesebb becsülete van. Ma a városokban sétálás közben egyre gyakrabban találkozunk a fix szemétkosarak, állványok oldalára akasztott nejlonzacskókkal. Ezekben péksütemény, illetve kenyér található – néha egészben.

Hogyan értékeljük ezt a cselekedetet, jelenséget?

Szüleinktől tanultuk, megkövetelték: ha leesett egy darab a földre, azonnal felvettük, megpusztítottuk, bekaptuk, mert ez az élet, a Krisztus teste.

Az ötvenes években kenyérfejadag is volt. A közértek előtt hosszú sorok kígyóztak kenyérért, mert csak meghatározott napokon érkezett friss áru.

Nem sírja vissza senki a régmúltat, de ez a modern, új világ e téren is roppant furcsa, néha érthetetlen, ellentmondásos. Hogy jó ez, vagy rossz, döntse el mindenki saját maga – sorsa alakulása és lehetősége szerint. Régen édesanyánk két fél napot áldozott a kenyérsütésre. Egyszerre – gazdaságosság miatt is – 4-5 darab több kilós kenyeret süttött, s tárolta a kamrában, a kenyértartón.

Akkor csak kovászt, rozslisztet, sőt használtak alapanyagként. Ma különféle adalékanyagokat, ízesítőket. Még a legszegényebb családban sem süttöttek volna korpából, kukoricalisztből, vagy egyéb ma használatos alapanyagból. Ma fűszereket, napraforgót tesznek bele egyéb kémiai vegyületekkel – melyekről bizonyos időnként, utólag megállapítják, hogy a szervezetre milyen káros, mi bajt okozott –, de sőt kevésbé, azért íztelen némelyik. Nevetséges: szavatossági idő soknál egy nap!

Vajon miből készült?

Unokáink már nem is ismerik a sütés kellékeit, kifejezéseit, hiszen ezekkel döntő többségük csak a múzeumokban, falusi tájházakban találkozhat (kemence, péklapát, kurugla, szakajtó, vakarcs, gyürke, rőzse, ölfá, langalló, cipó, vekni, kovász, teknő).

Kemény munka volt a kenyérsütés, a hozzávalók előteremtése is.

Talán ezért is volt sokkal nagyobb becsülete a kenyérnek, mely igazi kincs volt, az élet!

Jó lenne, ha újra megtanulnánk becsülni a kenyeret, s nemcsak akkor értékelnénk, ha nincs.

Bp., 2015. július 30.

Lábos József

Gyermeknapra vártuk a gyermekeket

Bár hivatalosan május utolsó hétvégéjén ünnepeljük a gyermekeket, azonban az idén a búcsú is erre a napra esett, így június 7-én vártuk a gyerekeket a művelődési házba. Az előző évekkel ellentétben nem kellett sem az esőtől, sem a napsütéstől tartanunk, bátran állítottuk fel a trambulint és a kézműves foglalkozásokhoz az asztalokat a szép, fedett teraszon. Amíg a

Az előadásra megtelt a nézőtér

színházi előadásra vártunk, addig a gyerekek nagy örömmel vették birtokba az ugrálóvárat, a trambulint, de sorok álltak a csillámtetkót készítőkhöz is. Akinek kedve volt, kézműveskedhetett is, levegőre keményedő gyurmából és gyöngyből készíthetett kis figurákat. A Tihanyi Vándorszínpad előadásában Hamupipőke történetét eleveníthettük fel, amelyet a felnőttek éppúgy élveztek, mint a gyerekek. (Vagy jobban?)

S persze nem maradhattak el a sorversenyek, a játékos vetélkedők, mint a pudingevés bekötött szemmel, labdaterelgetés sörpüvel.

Reméljük, mindenki jól érezte magát ezen a meleg nyári délutánon annak ellenére, hogy a versenyek vesztesei néha nehezen viselték a vereséget.

A sorversenyeket is élvezték a gyerekek

A pudingevő verseny nagy sikert aratott

A program támogatója volt Sitke Község Önkormányzata, a Sitkei Citerazeneke, és a Könyvtárellátási Szolgáltató Rendszer, segítségük nélkül nem tudtuk volna ilyen sokszínű programmal várni a gyermekeket.

Gróf Lászlóné

Akikre büszkék vagyunk

Tavaly közzeltük újságunkban először a kitűnő tanulmányi eredménnyel végzett sitkei gyerekek fényképét. A 2014/2015-ös tanévben több mint kétszer annyian lehettek büszkék bizonyítványukra, mint előző évben. Most nekik szeretnénk gratulálni, és az új tanév kezdetével iskolatársaik elé példaképül állítani őket.

Sok sikert kívánunk az idei évben nem csak nekik, hanem minden iskolásnak. Reméljük, jövőre még többen felkerülnek dicsőség oldalunkra. **A szerkesztőség**

Garai Ádám

Gróf Annamária

Homlok Ádám

Kiss Miriam

Kovács Fanni

Mesterházi Zsombor

Molnár Anna

Molnár Gábor

Mórocz Kira Stefánia

Mórocz Natália

Sebesi Gréta

Soponyai Balázs

Soponyai Kitti

Soponyai Réka

Vulkánok rejtelsei V.

Az előzőekben a vulkáni kőzetüvegről – mint egy fontos vulkanológiai indikátorról – esett szó, valamint arról, hogy a sitkei tufagyűrű aktív időszakában különböző (Stromboli és freatomagmás) típusú kitöréseket produkált. Ezen hipotézisek magával vonták azokat a kérdéseket, hogy ezek a folyamatok milyen körülmények között, milyen jellegű környezetben mehetek végbe. Itt fontos szerepe volt a már említett víz jelenlétének, egy tó formájában (mely feltevést megalapozza a feltárás rétegsorában talált tavi üledék).

Egy vulkáni képződmény sokoldalú vizsgálatánál fontos szempont, hogy minél több elérhető, információt hordozó feltárás kerüljön részletes feldolgozásra és ezek később együttesen, egymást kiegészítve alkossanak egy egészet, ami alátámasztja kijelentéseinket, elképzeléseinket egy múltbeli történetről. A nyáron induló kutatásokkal a Nagy-kőfejtőként elnevezett feltárást dolgozom fel. Az alábbi képen négyzettel van jelölve, mely sokkal nagyobb területen tárja fel a tufagyűrű rétegeit. Látható, hogy az előzőekben tárgyalt feltárás (fekete pont a térképen) a vulkán külső részén helyezkedik el, míg a Nagy-kőfejtő a kráterhez (a tűzhányó központjához) közelebb található. Ezt azért fontos kiemelni, mert a képződmény aktív időszakában a két területet különbözőképpen érték a különböző vulkanológiai, geológiai folyamatok. Ez azt jelenti, hogy a két feltárás összehasonlítása fontos és meghatározó információkkal szolgálhat.

Forrás: Google Earth

Kicsit más vizekre evezve, közelítsük meg egy vulkanológus feladatát más szemszögből. Hallgatóként egy kutatónak lehetősége van saját témáját konferenciákon bemutatni. Ez azért fontos, mert így sokat fejlődhet az írás, szóbeli előadás terén. 2015 áprilisában az eddigi kutatási eredmény bemutatásra került az Országos Tudományos Diákköri Konferencián (OTDK). Ezt ősszel megelőzte egy kari, Tudományos Diákköri Konferencia (TDK) forduló. Egy ilyen TDK munka két főbb részből tevődik

össze. Először is egy meghatározott oldalszámú, megfelelő tematikájú és szakmai-

lag elfogadható dolgozatot kell benyújtani az adott kutatásról a kari bíráló bizottságnak. Ezt követően a beadott munkát a kiválasztott bíráló értékeli, majd javaslatokat tesz a hiányosságok pótlására, hibák kiszűrésére. A második részben egy 15 perces szóbeli prezentációt kell előadni, melyet a zsűri pontoz több szempont (szakmai tudás, előadás színvonala, megfelelő illusztrációk használata, szakmai nyelv használata) alapján. Ez után következik a diszkusszió, ahol a bizottság és a közönség is tehet fel kérdéseket, valamint tömören kifejtheti véleményét konkrét, a dolgozathoz kapcsolódó észrevételéről, ami akár egy tudományos vitához is vezethet. Az ezekre adott válaszokat is értékeli. Összesítve a két részből álló kutatási eredményt, egy összpontszám alapján rangsorolják a dolgozatokat. Az OTDK-n hasonló a folyamat, a különbség az, hogy egy országos konferenciára beadott dolgozat már javított állapotban kerül értékelésre, valamint az elért dobogós eredmény ösztöndíjak elnyeréséhez, további tanulmányok folytatásához szükséges pontszámok növeléséhez vezet. Mindemellett a legfontosabb a szakmai fejlődés, ezért mindenképpen ösztönző egy ilyen munka elkészítése az egyetemi évek alatt.

A sitkei tufagyűrű kutatási eredményeivel TDK-n dicséretet, majd OTDK-n a 2. helyet nyertem el. Az országos konferencián különböző egyetemeken dolgozó professzorok alkotják a bíráló bizottságot, melynek tagjai az adott kutatási témában jártasak. Ez egy fontos szempont, mivel az értékelésnél részletes, szóbeli bírálatot mondanak, amely nagyban hozzájárul a később folytatandó munkálatokhoz.

Sok szakmai tanács érkezett a tufagyűrű egészére vonatkozóan. Fontos felvetett kérdés volt, hogy valóban tufagyűrű típusú vulkánról van-e szó, vagy esetleg felmerülhet a maar képződmény is mint vulkán fajta a vizsgált képződmény esetében. Ha emlékeznek még, az első cikkben említettem, mi is a tufagyűrű és miért így nevezik. A maar vulkán is hasonló kinézetet produkálhat működése során, mint egy tufagyűrű, ezért elkülönítésük bonyolultabb. A két képződmény típus közötti különbség a felépítmény szerkezetében van, ezt a következő cikkben részletesebben, képekkel demonstrálom, amikor már – előre várhatóan – több információval rendelkezek a tufagyűrűről.

Ezekkel a különféle információkkal próbálom invitálni Önöket egy kutató világba, melyben sok összetevődő feladat vár minden szakemberre. A tudományos élet egy rögzös út, ahol helyt kell állni mind szakmailag, mind emberileg. És e kettő hozzávalóval készül el az a recept, mely hozzájárul világunk részletes megismeréséhez és segíti kíváncsiságunk táplálta tudásvágyunk csillapítását.

Zemeny Aliz

ELTE TTK, Közzettan-Geokémiai Tanszék
Geológia Msc

Egymás kezét fogva egy húron pendültünk

2015. június 27-én a Sárvári Oratórikus Kórus *Magyar Szívvel* egész estés koncertet adott Sárváron, a Tinódi Gimnázium tornacsarnokában. Ezen a koncerten a Sitkei Citerazenekar vendégszereplőként vett részt a produkcióban.

Már 2014 nyarán elhatároztuk, hogy kórusunk a sok előadott külföldi mű után egy olyan koncertet rendez, amelyben a magyar virtus, a magyar lélek bemutatására, hazaszeretetünk kifejezésére törekszünk. Így ismeretségi körünkben kerestünk, hogy milyen zenekart tudnánk meghívni segítségül. Egyik kórustagunk személyes barátsága révén felvettük a kap-

csolatot a Sitkei Citerazenekarral, akik örömmel és nyitottsággal álltak a közös munka ötletéhez.

2015 februárjában egy kávézóban találkoztunk Gróf Lászlóval és Alexandra lányával, hogy személyesen is megismerjük egymást. Mi természetesen ismertük a nagy múltú együttes hangzását és stílusát, de a Sárvári Oratórikus Kórus még csak 2 éves múltra tekint vissza, így mi vázoltuk zenei törekvéseinket, és azt, hogy miben kérjük a sitkeiek támogatását.

A februári találkozást újabb követte a sitkei kultúrházban, ahol már konkrét zenei tervekről, dalokról beszélgettünk, és találkozhattunk az együttes többi tagjával. Megtapasztaltuk, hogy ők is egy nagy család, ízelítőt kaptunk hangulatos citerajátékból, és teljes lelkesedéssel tértünk haza a sárvári kórushoz megtanulni a közös dalokat. A citerazenekar korábbi CD-jéről választottunk ki 3 népdalcsoportot, melyet kóruspróbán az eredeti CD-felvétel segítségével tanultunk. De mi is adtunk a Gróf László vezette csapatnak két művet, melyek könnyűzenei dalok kórusátiratai voltak. Az egyik a koncert címadó dala volt: *Magyar Szívvel*, a másik pedig a finálé dal, a Ghymes együttes *Kézfogás* című műve. Ennek szövege híven tükrözi a koncert hangulatát és a citerazenekarral végzett munkánk érzelmi töltetét: „Másik kézbe simul a kezünk, csepp a tengeré / Réges régről új, ha sikerül, Kárpát zengené.”

Júniusban több közös próbát tartottunk, melyre a sitkei citerások teljes felkészültséggel érkeztek, és precízen, figyelmesen, a zene iránti alázattal muzsikáltak velünk. Már a próbákon megéreztek az együtt muzsikálás igazi örömét, és tudtuk, hogy a közönségnek is tetszeni fog a produkciónk. A koncertre olyan nagy volt az érdeklődés, hogy előzetes regisztrációra volt szükség a részvételhez, illetve még nyilvános főpróbát is beiktattunk az előadás délelőttjén. Így kb. 900 néző élvezhette a kétórás magyaros muzsikát.

A sitkeiekben igazi kollégákra találtunk a zenében, egy húron pendültünk, és egymás kezét fogva tudtuk magunkat és közönségünket szórakoztatni. Nagyon hálásak vagyunk Gróf Lászlónak és csapatának, hogy nagy tapasztalatukkal, vidám közösségükkel nagymértékben hozzájárultak a koncert sikeréhez, magyaros hangulatának megtalálásához.

Terveink szerint a közös munkát csak abbahagytuk, de nem fejeztük be.

Dr. Szalai Ferencné
kórusvezető, karnagy

Szeretettel búcsúzunk a Horváth családtól

2008-ban egy fiatal, első látásra szimpatikus házaspár költözött a plébánia épületébe. Inzsől Richárd plébános úrtól megtudtuk, hogy Gábor neki fog segíteni a plébánián. Azt is megtudtuk tőle, hogy nagyon jó közösségi emberek Dóriék, s idővel biztosan be fognak kapcsolódni a falu életébe. Az ikrek, Cili és Juli, majd Dömötör születése egy kicsit hátráltatta ugyan ezt a folyamatot, de a gyerekek növekedésével a Horváth családot egyre többször láthattuk a község rendezvényein. A lányok nagy élvezettel nézték a színpad előtt a műsorokat – lehetett az néptánc vagy operett –, rendszeresen jártak a könyvtárba is édesanyjukkal. Később aztán Dóri vezetésével megalakult a kis Templomi Kórus, amelyben Dóri gitározott, Kissné Mariann pedig szintetizátoron kísérté a kis csoportot. Péntekenként étellel töltötték meg a művelődési házat, hisz nem csak a templomba járó gyerekek vettek részt

a próbákon, hanem olyanok is, akik csak az éneklés, az együttléti örömeért jöttek el. Varsánaponként az otthonukat nyitották meg

a mise előtt az énekpróbára érkező gyerekeknek. Szervezői voltak a Szentjánosbogár tábornak, majd a közösségi ház elkészültével a hittantáboroknak. De részt vettek az adventi és karácsonyi műsorokban, a játszóházakban, a Ki mit tud?-on, s még

sorolhatnám. Gábor hittanórákat tartott az óvodásoknak, alsósoknak, ige istentiszteletet a hívőknek.

Az élet úgy hozta, hogy Dóri Szombathelyen kapott munkát, s mivel a szülői segítséget is a szombathelyi nagyszülőktől várhatják inkább, úgy döntöttek, a megyeszékhelyen vásárolnak lakást maguknak, nagy úrt hagyva maguk után községünkben.

Szívből kívánjuk, hogy találják meg számításukat a városban, s ne felejtsek el kis falunkat, ahol reméljük, jól érezték magukat.

Én, személy szerint – a művelődési ház dolgozójaként – csak reménykedem, hogy akad valaki, aki Dóri helyére áll, s megpróbálja ezt a sok munkával és szeretettel összefogott kis csoportot tovább vinni.

Kísérje utatokat szerencse, szeretet és boldogság!

Gróf Lászlóné

Sitke lelkipásztorai VIII.

Első 20. századi plébánosunk, **TÓTH SÁNDOR** 1853. május 13-án született a Vas megyei Terestyénfán, mely 1914 óta a mai Jákfa község részét képezi.

Szülei Tóth István és Babos Anna voltak. Nemesi eredetű családja, mely a „felsőszentmiklósi” előnevet használta – utalva Pest megyei eredetükre, hiszen Felsőszentmiklós a mai Örbottyánnak felel meg – korábban már adott egy papi hivatást az egyháznak Tóth János (1776–1823) vasszécsenyi plébános (1804–1823) személyében. Tanulmányairól kevés információval rendelkezünk, az viszont biztos, hogy Szabó Imre megyéspüspök szentelte pappá négy társával Szombathelyen, 1879. június 22-én.

Első, néhány hónapos kápláni megbízatása Csehimindszentre szólította, majd még karácsony előtt tovább helyezték Bánokszentgyörgyre. Az ottani másfél év után Salköveskúton folytatta újabb két évre szabott tevékenységét. Ezt követően rövid, 8–10 hónapos dispoziciókat kapott először Répceszentgyörgyre, majd Kemenesmihályfára, Lendvavásárhelyre (ma: Dobrovník, Szlovénia), s végül Sárvarra, ahonnan 1887 januárjában került Ostffyasszonyfára, ahol 13 évig volt plébános.

Kissé heves természete és az elvártól eltérő magatartása, szokásai már ezt megelőzően szemet szúrtak egyházi előjáróinak. Először az a panasz érkezett ellene – még lendvavásárhelyi káplán korában –, hogy plébánosától, Nagy Károlytól külön étkezik. Majd Fatér József ottani lakos megvádolta őt, hogy „Stampf Béla helybeli tanító feleségével van viszonya”, és „a majálisról, de már hamvazószerdára virradóan is cigányzenészek kíséretében, söröskancsóval a kezében tért haza”... Ezeket Tóth Sándor mind tagadta, ám büntetésből mégis elhelyezték...

Baráthy János esperes – Tóth Sándor nagysitkei elődje – „rendes ember” volt, ahogy Pálincás Géza alsósági plébános, hagyatéki biztos megállapította, s bár általános örökösévé gazdaasszonyát, Benkő Linát tette meg, maradt utána vagyona az egyházközségnek is, így Tóth Sándor viszonylag rendezett körülmények közé került plébániánkra 1900 márciusában.

Az új plébánosok személye egyébként akkoriban többféle módon kerülhetett

kiválasztásra, esetünkben a megyéspüspök pályázatot hirdetett a megüresedett plébániára, felsorolva annak ismert jövedelmeit, az ottani kötelezettségeket és a hívek helyzetét. Aztán az erre záros határidőn belül jelentkezők névsorát a pályázati levelekkel együtt eljuttatta a kegyúrhoz, s ha nem volt akadálya, akkor a püspök a kegyúr által kiválasztott jelentkezőt nevezte ki az adott plébánia élére.

Tóth Sándorral együtt pályázott a nagysitkei plébániára Bánfalvi István vasjobbágyi (ma: Jabing, Ausztria) plébános, Dr. Erőss József kőszegi káplán,

*Tóth Sándor nyughelye
a régi r. k. temetőben van*

Puli György felsőpatyi plébános és Tihanyi Ödön jánosházi káplán. A választásban természetesen közrejátszhatott például a személyes ismeretség is, mely Felsőbüki (IV.) Nagy Sándor és az addig a szomszéd plébánián szolgáló Tóth Sándor között fennállhatott.

Tóth plébános első ténykedései a „paphegyi”, a „simonyi” és a „kövesi” kőkeresztek helyreállítása volt még a kinevezése évében.

Tevékeny életét azonban megnehezítette „ideg- és akut reumatikus baja”. Emiatt gyakran évente kellett engedélyt kérnie, hogy gyógyfürdőkúrára utazhasson. Így járt 1904-ben Balfon,

1905-ben Budán a Császár-fürdőben, 1908-ban ugyanott a Lukács-fürdőben, 1913-ban előbb Bécsben, majd Graz vidékén, 1914-ben újra a stájer „főváros” környékén, végül halála előtt Pesten.

De hívei sem mindig könnyítették meg az életét... 1905-ben kezdődött az a több évig elhúzódó per, melyet Kondics Sándor és társai indítottak ellene karcgabona-járandóságának követelése miatt. Mivel azt még 1838-ban állapították meg, s az eltelt több mint hatvan évben semmit sem változott, Tóth plébános a családonkénti 12 literrel való megemelését igényelte. Az ügy azzal zárult, hogy a püspöki hivatal szerint Tóth Sándornak nem volt kellő alapja követelésére, ezért annak számonkérését nem támogatták.

Mindemellett Tóth plébános mégsem fordult el a hívektől, hiszen az ő nevéhez fűződik az új, ma is álló iskola terve már 1910-ben, annak felépíttetése 1913-ban, valamint a paplakás teljes átépíttetése 1914-ben.

Lábfájdalmai miatt lelkipásztori feladatait egyedül már nem tudta ellátni, ezért helyeztek mellé káplánokat. Első segédlelkésze 1908. október 1-jén a söptei származású Pintér Imre (későbbi utóda) lett. Őt követte 1911 augusztusában pár hónapig Szép Ferenc, s még abban az évben Király János, aki 1912 szeptemberében Sitkéről ment a bécsi Augustineum Felsőbb Papképző Intézetbe tanulmányai folytatására. Majd Tóth György jött Győrvárról, de pár hónap után továbbhelyezték Kerkaszentmiklósról (ma: Tornyiszentmiklós). 1912 adventjén nevezték ki nagysitkei káplánnak Csoknyai Ernőt, aki jó fél év után távozott Vasszentmihályra. Őt követően Tőke Péter töltött itt egy évet, végül Horváth Dezső szolgált Tóth plébános mellett 1914 júliusától, s ő lett az átmeneti hónapokban a plébánia adminisztrátora is, miután Tóth Sándor 1915. január 17-én, a rajta elvégzett műtét után, a budapesti Szent Rókus Kórházban elhunyt.

Holttestét Nagysitkére szállították, és január 20-án helyezték örök nyugalomra. Sírja ma is megtalálható a temetőben.

„Ha végre itt a nyár, és meleg az idő ...”

Júliusban nem panaszkodhattak a gyerekek arra, hogy unatkoznak. Aki akart, talált magának elfoglaltságot.

A hónap elején iskolai táborokban vehettek részt, amit az önkormányzat gyermekenként 10000 Ft-tal támogatott, a kedvezményt 27 kisdíák vette igénybe.

Július 20-tól 24-ig 55 fő vett részt a művelődési ház által szervezett nyári játszóházban, 27-től 31-ig pedig a közösségi házban várta Balasi István plébános úr segítőivel a gyerekeket.

Kézműves és drámatábor a művelődési házban

2004 óta minden nyáron szervezett keretek közt, érdekes programokkal várjuk a gyerekeket a művelődési házba, hogy a szülők gyermek-elhelyezési gondjain enyhítsünk.

Hétfőn a csapatkapitányok és a csapatnevek megválasztása után elkészültek a batikolt kendők, amelyek a gyerekek egy-egy csapathoz való tartozását jelölték. Azok, akik közel érezték magukhoz a művészeteket, Márti néni vezetésével a szobrászattal, festéssel ismerkedhettek meg közelebbről, de természetesen fő téma a színjátszás, a dráma volt. A kicsik Timi nénivel kézműves foglalkozásokon vettek részt, melynek

Szorgos munka folyt a kézműves-táborban Timi néni irányításával

keretén belül tambourint, ördöngyvelvet, pajzsot, karkötőt, repülőt, címert készíthettek. Kedden a Colonia Natura Parkban Németh Szabolcs segítségével nem csak bepillanthattak a gladiátorok életébe, hanem az egymás elleni harcban ki is próbálhatták, milyen ügyesek. Szerdán a Könyvtárellátási Szolgáltató Rendszer támogatásával a Berzsényi Könyvtár munkatársai előadásában interaktív meseláda foglalkozásán vehettek részt, délután pedig a tűzoltók munkájába nyerhettek bepillantást. Nagyon köszönjük Pintér Richárd parancsnok úrnak, hogy lehetővé tette a bemutatót, amelyen nemcsak érdekes eszközökkel ismerkedhettek a gyerekek, de a forróságban még egy hűsítő locsolást is kaptak a végén. Csütörtökön természetesen nem maradhatott el a kincskeresés, és a tavalyi évben először játszott számháborúnak is lett folytatása közkívánatra.

A pénteki nap a sportversenyek befejezésével, a dráma bemutatóval, eredményhirdetéssel és táborfűzzel, közös játékkal zárult.

Eredmények: A **kincskeresés bajnoka** a **Godzilla** csapata lett: Szalai Márk, Kiss Gábor, Pongrácz Árpád, Pongrácz Dániel, Poós Máté, Kálmán Eszter, Mórocz Natália, Soponyai Kitti, Soponyai Réka, Varga Hanna, Varga Lóránt

A **drámajátékot** a **Minionok** csapata nyerte: Hajdu Máté, Györgyi Márton, Szalai Martin, Szabó Anna, Németh Júlia

A drámatáborosokra is sok feladat várt Márti néni mellett

Csoco I. korcsoport

I. Soponyai Balázs – Mesterházi Zsombor

II. Homlok Ádám – Németh Nimród

III. Mórocz Natália – Soponyai Réka

Csoco II. korcsoport

I. Hajdu Máté – Lakatos Dániel

II. Pongrácz Árpád – Szalai Márk

III. Németh Erik – Szalai Martin

Petanque

I. Péntes Péter – Péntes Áron

II. Lakatos Dániel – Berta András

III. Homlok Anna – Sebesi Emőke

Tollaslabda

I. Lakatos Dániel

II. Kozma Petra

Asztalitenisz

I. Kocsis Barnabás,

II. Lakatos Dániel

III. Garai Ádám

Foci

I. Nagyfiúk:

Kocsis Barnabás,

Kiss Gábor,

Pongrácz Árpád

II. Princess: Lakatos Dániel, Berta András,

Pongrácz Dániel

III. Super 3-as: Péntes Péter, Péntes Áron,

Dénes Soma

A **legbátrabb amazon** címet Kálmán Gabriella érdemelte ki, aki még Imre Szabolcsot, a legjobbnak bizonyult **gladiátort** is legyőzte.

Köszönjük minden támogatóknak, főleg Sitke Község Önkormányzatának, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesületnek és a Polus Coop Kft.-nek a tábor lebonyolításához nyújtott segítségét, s köszönet mindenkinek, aki bármely módon hozzájárult a tábor sikerességéhez.

Reméljük, ékes bizonyítéka a tábor annak, hogy közös összefogással jó dolgokat lehet összehozni, hogy gyermekeink túlnyomó többsége évek óta visszajár hozzánk, hogy gondtalanul, közös játékkal, közösségben töltsön el egy hetet a művelődési házban.

Jövőre találkozunk!

Gróf Lászlóné

Hittan tábor

Pár hete történt, hogy hittan táborban vettünk részt. Mielőtt elkezdődött, már mindenki nagyon izgatott és felszabadult volt, annak jeleként, hogy mindjárt itt a várva várt pillanat. Nem is kellett sokat várnunk és elérkezett az első nap, a hétfő. Megérkeztünk a táborhelyre és mindenki elfoglalta az alvóhelyét, majd csapatokba osztottak minket és kezdődött a szentmise. Minden napunk tele volt jobbnál jobb programokkal. A kedd reggelt tornával kezdtük és azt követte a szentmise és a reggeli, majd íjászon és műhelyfoglalkozáson vettünk részt. Ez után következett az ebéd, majd a szabadprogram telis-tele számháborúval. Szerdán reggeli után Sárvárra utaztunk, ahol a templomban egy szertartáson vettünk részt és meglátogattuk a Várban lévő múzeumot. Délután a fürdőre mentünk, ahol megtöltöttük a hasunkat a hozott szendvicsekkel. Mikor este visszaértünk Sitkére, pihentünk, akik bírták, számháborúztak. Vacsora után a bátrabbak és éberebbek elmentek éjszakai túrára, amit természetesen minden este megtartottunk. Csütörtökön szokás szerint a reggeli torna, szentmise és a reggeli következett. Ezek után műhelyfoglalkozások, utána az ebéd várt a táborozókra. Ebéd után mindenki, akinek kedve volt részt

venni az esti Ki mit tud?-on, gyakorolta a műsorszámát. Késő délután a Savaria Legio bemutatóját tekintettük meg. Este a táborozó gyerekek szülei készítették nekünk a finom bográcsos vacsorát, amit jóízűen el is fogyasztottunk. Mikor végeztünk a vacsorával, kezdődött a Ki mit tud? mindenki öröme. A fellépők remekül szerepeltek és ezt meg is ünnepeltük az utolsó esti tábortűzzel. Közben, akinek kedve volt, az beállhatott a sorba az arcfestésnél. Késő estig mulattunk és élveztük egymás társaságát az utolsó előtti napon, aztán nyugovóra tértünk, hogy a következő nap eseményeit kialudva éljük meg. Pénteken, az utolsó napunkon kaptunk egy ajándékot: mindenki tovább alhatott, ennek nagyon örültünk és szerintem ránk is fért. Reggeli után végig izgultuk az eredményhirdetést. Mikor kihirdettek mindent, a csapatok elvonultak és pezsgőzés közben (természetesen gyerekpezsgő volt) volt alkalmuk elbúcsúzni egymástól. A szomorú búcsú után a táborzáró szentmise hamar lezajlott és mindenki indulhatott haza. Nekem ez volt életem legjobb tábora, egyre jobb lesz. Remélem, nem csak én éreztem így és jövőre mindenkivel újra találkozom.

Skriba Bernadett

Hőség, jó hangulat – sportos és tréfás vetélkedők, finom ételek a falunapon

A falunapra való hangolódás már pénteken este megkezdődött, amikor a Kalapos-kút felé vettük az irányt a meghirdetett gyalogtúra résztvevőivel. Az előttünk álló utat szép kényelmesen tettük meg, hisz gyerekek is voltak a bátor vállalkozók közt, akik a nagy meleg ellenére is vállalkoztak az esti gyalogtúrára.

Másnap sem szűnt a hőség, így a sportversenyekre a vártnál kevesebben jelentkeztek. Délután aztán egyre többen jöttek, ki a bogrács mellett szorgoskodott, ki a családi vetélkedő feladataira várt. Aki egy kicsit hűsölni akart, az megtekinthette a kiállítást a nagyklubban, ahol Gerencsér Róbert – a szennyvíztisztítónál nyíló virágokról készült – fotói mellett Mesterházi-Horváth Krisztina által készített ékszereket csodálhatta meg.

Új program volt a falunapon az ugrókötel és hulahopp verseny, amelyek nagy sikert arattak. Persze az olyan hagyományos versenyek sem maradhattak el, mint a sörívő-, a szkanter-, a süteménysütő- és a főzőverseny. A Big Mouse Band

A versenyek eredményei a következők lettek:

A Kissitke – Nagysitke sportverseny döntetlenül végződött.

Családi vetélkedő (2 felnőttből és 2 gyerekből álló csapatokat vártunk):

I. Kovács Gyula, Kovácsné Papp Mónika, Kovács Fanni, Vass Csaba

II. Imréné Péntek Zsanett, Nagy Éva, Imre Szabolcs, Németh Erik

III. Glöckner János, Dákai Brigitta, Lakatos Dániel, Kiss Gábor

Főzőverseny:

I. Horváth Gábor

II. Nyugdíjas Klub

III. Fider Sándor

Különdíj: Gaál Kristóf

Süteménysütő verseny:

I. Glöckner Jánosné,

II. Imréné Péntek Zsanett

III. Mesterházi-Horváth Krisztina

A versenyek bajnokai:

Női szkanter: Móroczné Vass Boglárka

Férfi szkanter: Gaál Kristóf

A sörívás: Serman András

Hulahopp (10 év alatt): Kiss Miriam

Hulahopp (10 év felett): Kiss Ilona

Ugrókötel (10 év alatt): Kiss Miriam

Ugrókötel (14 év alatt): Sebesi Emőke

Ugrókötel (30 év felett): Kovács Gyula

*A közösségi szolgálatot teljesítő lányok csillámtettkóval
örvendeztették meg a gyerekeket*

vidám műsorára volt, aki táncrea perdült, volt, aki dalra fakadt. Az eredményhirdetés és tombolasorsolás után Mc. Arnie húzta a talpalávalót hajnalig.

Gróf Lászlóné

SPORT ❖ SPORT ❖ SPORT

Tekéseink továbbra is az NB III.-ban folytatják

Csak egy hajszálon múlt az NB II.-be jutás

Remek eredménnyel zárult a sitkei tekések májusban véget érő tavaszi fordulója, amelynek során NB III.-as osztályban szereztek ezüstérmét. A kiváló eredménynek köszönhetően a csapatnak lehetősége nyílt az NB II.-be való bejutáshoz szükséges osztályozó mérkőzés játszására. A mérkőzés bár szoros volt – ugyanis nem az egymás elleni eredmény számított, hanem az, hogy ki dobott több fát –, sajnos a sitkeiek maradtak alul huszonöt fával, így nem sikerült a kategóriaváltás. Míg az osztály változatlan, addig a csapaton belül létszámbeli változás következett be, hiszen egy kiváló játékos, Bejczy Tamás eligazolt, így a csapat nyolcfősre csökkent. Egy-egy mérkőzés során ugyan csak hat főre van szükség, de így elég nehezen lehet megoldani a cseréket, amelyek akár egy váratlan sérülés következtében is szükségessé válhatnak.

A csapat jelenleg keresi az utánpótlást. Az őszi szezon szeptember 5-én veszi kezdetét, tekéseink szeptember 13-án játsszák első meccsüket Vonyarcvashegy ellen. A bajnokság tizenkét fordulós lesz, amelyből hetet hazai, ötöt pedig idegen pályán fognak játszani. Mivel a tavalyi őszi forduló nagyon jól sikerült, azaz mindösszesen két vereséget szenvedett csak a csapat, így hasonló eredmények elérése a cél. Ehhez azonban sok gyakorlás és edzés szükséges, ám az eltérő munkabeosztás következtében nehezen egyeztethetők közös időpontok.

Ezúton kívánunk sok sikert és kitartást az elkövetkezendő időszakra, amely reméljük, hogy a tervek szerint fog alakulni!

Vörös Zsófia

Jól rajtolt labdarúgócsapatunk

Az előző évhez képest létszámban bővebb, játéktudásban erősebb csapattal vágott neki a 2015–2016-os bajnoki évnek

A Sitke – Szeleste-Pósfá mérkőzés győztes sitkei csapata

a sitkei labdarúgócsapat. A csapat megerősítése már tavasszal elkezdődött, ám az előbbre lépéshez újabb játékosokra volt szükség. A gyengélkedő háttérben Móróc Tamást és Nagy Bálintot igazoltuk, míg a középpálya Szűcs Gergővel és Nagy Zoltánnal erősödött. Az újonnan érkezettek zökkenőmentesen beépültek, az eddig lejátszott mérkőzéseken bizonyították, hogy velük erősebb csapata lett Sitkének. A célkitűzés az eddigiektől eltérően nem a biztos bennmaradás, hanem már az élcsapatokhoz való felzárkózás, a 4–6. hely valamelyikének elérése lett. A rivális csapatok játékerejét ismerve izgalmas, nehéz, küzdelmes mérkőzéseken kell eredményesen szerepelni, hogy a célkitűzés teljesüljön. Komáromi Szabolcs látja el az edzői feladatokat továbbra is, iránta teljes a bizalom, jó kapcsolatot tart a játékosokkal, lelkesedése, pozitív hozzáállása segíti a csapatot a nehéz pillanatokban.

Németh Attila

Az őszi bajnokság sorsolása a lejátszott mérkőzések eredményével

2015. 08. 16.	17.00	Csénye SE – Sitke KKSE	0 : 0
2015. 08. 23.	17.00	Sitke KKSE – Büki TK	2 : 1
2015. 08. 30.	17.00	Sitke KKSE – Szeleste-Pósfá SE	3 : 0
2015. 09. 06.	17.00	Gérce – Vásárosmiske KSE – Sitke KKSE	3 : 1
2015. 09. 13.	17.00	Sitke KKSE – Mersevát	1 : 2
2015. 09. 20.	17.00	Pecöl KMSE – Sitke KKSE	
2015. 09. 27.	16.30	Sitke KKSE – Kenyeri Cs. SE	
2015. 10. 04.	16.00	Jákfai SE – Sitke KKSE	
2015. 10. 11.	16.00	Sitke KKSE – Uraiújfalui SE	
2015. 10. 18.	15.00	Püspökmolnári KSK – Sitke KKSE	
2015. 10. 25.	15.00	Sitke KKSE – ÖTE Ikervár SC	
2015. 11. 01.	15.00	Simaság SE – Sitke KKSE	
2015. 11. 08.	14.00	Sitke KKSE – Ölbő KSE	

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja • Megjelenik negyedévenként • Felelős kiadó: Kovács Ferenc elnök

Főszerkesztő: Gróf Lászlóné • Főszerkesztő-helyettes, korrektúra: Mesterházi-Horváth Krisztina

• Szerkesztők: Germán Cseszkó Blanka, Czupor Szilvia és Vass Bernadett.

Szerkesztőség postacíme: 9671 Sitke, József A. u. 1. • Internet: www.sitke.hu • Készült: Sárvár, Újsziget-rotta